

Phẩm 32: BỒ-TÁT THU PHỤC MA VƯƠNG (Phần 1)

Bấy giờ ma quân đem hết oai lực áp đảo Bồ-tát ở dưới gốc cây Bồ-đề nhưng không làm rung động một sợi lông của Ngài.

Có kệ nói:

*Ma quân cỡi trời bỗng nhóm họp
Mọi nơi đánh trống đất vang rền
Thổi còi và ốc các âm thanh
Nói rằng: Người muốn làm việc gì
Nay thấy đại quân chúng ma này
Sao chẳng đứng dậy đi nơi khác?
Người nay sắc đẹp như vàng ròng
Mặt mày thanh tịnh trời người kính
Thân ấy hoại diệt chẳng bao lâu
Đại quân ma vương khó địch lại.
Chỉ thấy đại địa và hư không
Biến hóa nhiều cách hiện trong đó
Quyết cùng chiến đấu e không thắng
Họ hoặc sân hận bị hại thân.
Ca-lăng-tần-già giọng Phạm âm
Bảo hàng Dạ-xoa cùng La-sát:
Ngu si muốn hoại thể hư không
Nay muốn hại Ta cũng như vậy.
Có thể Kim cang phá Sơn vương
Hoặc dùng miệng thổi khô biển cả
Hoặc nắm nơi tay rồng dữ tợn
Như vậy cũng không động tâm Ta.
Chúng ma nổi giận phóng núi lửa
Nhổ sạch gốc cây quăng tứ tán
Sao tuôn đổ rục nước đông sôi
Hoặc người tay nắm loài rắn độc
Hoặc đầu voi trắng, ngựa, lạc đà
Hoặc đầu dã can, mèo, khỉ, vượn
Hoặc rồng, rắn độc phun khí độc
Hoặc lại sấm sét chớp sáng lòe
Cùng mưa đất đá tuyết kim cương
Hoặc tuôn sắt cục, đồ binh khí:
Mâu, giáo, trường kiếm, mác, chĩa ba
Hoặc hiện rắn độc răng kim cang
Làm cây gãy cành nằm ngổn ngang
Binh chủng áo giáp la vang dậy.
Có người trăm tay bắn trăm tên
Miệng rắn phun ra lửa phừng phực
Hoặc gậy, sắt cục như Tu-di
Hoặc tuôn mưa lửa thật đáng sợ*

*Ngã nhào trên đất thành dòng suối
Hoặc người núp vây khắp trước sau
Hai bên phải trái tận đến chân
Lảo đảo tay chân tuôn ra lửa
Bỗng nhiên trở lại miệng cười vang.
Ma quân đáng sợ đến như thế
Bồ-tát xem như trò huyễn hóa
Ma lực như vậy giết được mạng
Ta thấy giống như trăng đáy nước,
Cũng lại chẳng phải hình nam nữ
Chẳng ngã, chẳng mạn, chẳng chúng sinh
Nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, khẩu, ý
Theo nhân duyên trong ngoài tự sinh.
Các pháp là vậy, không người tạo
Ta nói như vậy chẳng phải ngoa
Không tin lại phải lập lời thề
Ta nay thấy chúng bày trò vậy
Muốn đến bên Ta để khủng bố
Thề tánh các pháp và thân Ta
Tất cả đều không, không có thật.*

Khi ma quân, Dạ-xoa... dùng đủ các hình tướng thân thể như vậy để khủng bố, Bồ-tát vẫn không sợ sệt, không lay động. Ma vương Ba-tuần lại càng thêm tức giận, trong tâm sâu não, toàn thân chẳng an.

Có kệ nói:

*Quyến thuộc ma vương thật đáng sợ
Dùng nhiều hình thức khủng bố Ngài
Chúng thấy Bồ-tát không kinh hãi
Ba-tuần ưu sầu thêm tức giận.*

Lúc ấy Bồ-tát suy nghĩ: “Ma Ba-tuần không chịu nghe lời can gián, tạo đủ điều tội lỗi mà không tự biết. Ta có thể đem lời đúng như pháp để cắt đứt tất cả việc ác của ma.”

Bồ-tát suy nghĩ như vậy rồi nói với ma Ba-tuần:

–Này Ma vương Ba-tuần, ông lắng nghe rõ, Ta đến dưới cây Bồ-đề này, đầu tiên cầm nắm cổ trái nơi đây mà ngồi, vì lý do gì gây lo sợ, sau đó ma Ba-tuần với Ta kết oán thù đấu tranh, đem lời độc ác mạ lị? Này ma Ba-tuần, ông tạo các việc ác không có thiện tâm, Ta nay muốn dứt bỏ tất cả các oán thù với lũ ma các ông, muốn dứt tất cả nghiệp ác cho các ông. Này ma Ba-tuần, nếu ông muốn sinh tâm oán hận, nên nghĩ như thế này: “Tại sao Bồ-tát mặc áo phấn tảo, đem cổ trái ngồi dưới cây này, ông đem tâm đố kỵ việc này như vậy? Này ma Ba-tuần, hãy định tâm ý lại, Ta nguyện sau khi thành quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác sẽ đem tất cả những việc như vậy phó chúc cho ông, mong ông hồi sinh tâm đại hoan hỷ. Này Ma vương Ba-tuần, trong tâm ông ngày nay cũng có lời thề: “Chúng ta quyết định khủng bố Bồ-tát, làm cho Bồ-tát rời khỏi chỗ ngồi này, chớ ở nơi đây nữa.” Nhưng Ta lại có lời thề nguyện rộng lớn hơn: “Ngày nay Ta ngồi nơi tòa này, đầu ở nơi đây có nhân duyên mất mạng, thân thể bị nghiền nát thành tro bụi nhưng khi ta chưa thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác thì trọn đời Ta

không rời khỏi nơi đây.” Này Ma vương Ba-tuần, chúng ta nên tuần tự quán sát xem thệ nguyện của ai có năng lực kiên cường, dũng mãnh, có thể thành tựu thệ nguyện trước? Hoặc Ta, hoặc ông và chúng ma của ông. Nếu sức thiện căn phước nghiệp của Ta kiên cường hơn thì lời thệ nguyện này của Ta được thành tựu không hư dối.

Khi ấy Bồ-tát đối với ma Ba-tuần nói kệ:

*Một hội Vô giá xưa ông thí
Nay được oai quyền lớn như vậy
Ta ở vô lượng ức tăng kỳ
Vì các chúng sinh thí tất cả.*

Lúc bấy giờ Ma vương Ba-tuần nói kệ bảo Bồ-tát:

*Ta xưa cúng tế hội Vô giá
Ông đã biết ta không giả dối
Còn ông nhiều kiếp hành bố thí
Ai tin lời này, muốn thắng ta.*

Khi Ma vương nói kệ này, Bồ-tát không sợ hãi khiếp nhục, chuyên chú không loạn, dùng tâm nhu hòa, xả bỏ sự khùng bố, lông toàn thân mềm mại, mắt nhìn chậm rãi, đưa bàn tay phải với móng tay sắc đỏ giống như lá đồng đỏ với đầy đủ các tướng trang nghiêm, là do công đức thiện căn từ vô lượng ngàn kiếp phát sinh. Ngài đưa bàn tay xoa trên đầu, rồi lại xoa gót chân. Xoa gót chân rồi, Ngài đem lòng Từ bi thương xót giống như rồng chúa muốn cất đầu nhìn. Đã cất đầu rồi, quán sát khắp chúng ma, sau khi quán sát rồi, Ngài dùng bàn tay ngàn vạn công đức bên phải chỉ vào mặt đất này mà nói kệ:

*Đất này sinh ra tất cả vật
Không có lựa chọn, luôn bình đẳng
Chứng minh lời Ta trọn không hư
Chỉ nguyện nói thật ngay lúc này.*

Khi Bồ-tát dùng bàn tay chỉ xuống đất này, nói kệ như vậy, thì vị Địa thần phụ trách nơi đây dùng đủ các thứ trân bảo trang điểm, như mũ trời tuyệt đẹp, vòng tai, công, xuyên và nhẫn... cùng các chuỗi anh lạc trang điểm thân hình và dùng các hoa thơm đựng đầy trong bình bằng bảy báu, hai tay bưng đi về phía Bồ-tát đang ngồi. Cách Bồ-tát chẳng gần chẳng xa, vị này từ dưới đất bỗng nhiên xuất hiện để lộ bán thân, cúi mình cung kính bạch Bồ-tát:

–Đấng Đại Trượng phu, con xin chứng minh lời nói của Ngài, con biết Ngài ở trong đời quá khứ ngàn vạn ức kiếp lập hội Vô giá bố thí.

Khi Địa thần nói lời như vậy, khắp cõi đất này cho đến Tam thiên đại thiên thế giới chấn động sáu cách, phát ra tiếng động lớn, giống như tiếng chuông đồng nước Ma-già-đà vang dội khắp mọi nơi, đầy đủ mười tám thứ như đã nói ở trước.

Lúc ấy ma Ba-tuần và tất cả quân ma đang tụ họp như vậy, bỗng nhiên đều tán loạn thoái lui, thế lực bị bể gãy, mọi người bôn ba tự chạy trốn, chiến trường tan rã, tự nhiên hoảng sợ, tâm ý chẳng an, chạy khắp Đông, Tây, Nam, Bắc. Ngay lúc ấy hoặc có những con voi trắng té nhào, hoặc những con ngựa nằm dài, hoặc những chiếc xe gãy nằm ngang dọc, ngổn ngang, hoặc quân lính hôn mê bất động, hoặc lại những binh khí nỏ, giáo, cung, tên, dao dài, lưỡi rập, búa lớn, rựa... từ trong tay quân ma buông rơi xuống đất. Hoặc có những chiến giáp kiên cố tự nhiên tan rã, rời khỏi thân, chúng cùng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

tranh nhau chạy trốn bốn phương như vậy. Hoặc lại có tên che úp mặt xuống đất nằm im, hoặc có tên ngã ngựa trên đất như thầy chết quần quai bên trái, bên phải. Hoặc có tên chạy trốn vào trong núi, hoặc có tên chui vào trong hang, hoặc leo lên cây, hoặc trốn vào rừng rậm hoặc có tên hồi tâm quy y Bồ-tát, thỉnh cầu giúp đỡ cho con. Kẻ nào quy y Bồ-tát thì không mất bổn tâm.

Khi ấy ma Ba-tuần nghe tiếng đại địa, tâm rất kinh sợ, té nhào trên đất chết giắc, bất tỉnh nhân sự. Khi ấy, trên không trung lại nghe tiếng la lên:

–Đánh Ba-tuần, tóm lấy Ba-tuần, trói lấy Ba-tuần, bửa Ba-tuần, giết chết Ba-tuần, chặt đứt Ba-tuần... những ai có hành động đen tối, tất cả đều giết sạch, đừng để Ba-tuần trốn thoát.

